Kuruyan Pınar

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, yemyeşil bir köy varmış.
Bu köyün can damarı, şırıl şırıl akan pınarıymış.
Ama bir sabah, o neşeli su sesi bıçak gibi kesilmiş.

NotebookLM

Heyhula'ya bak! Suya tıpa gibi tıkamış koca göbeğini!
KÖYLÜLER PINARA KOŞMUŞLAR Kİ NE GÖRSÜNLER!
Dağ gibi bir Dev, gelmiş suyun gözesine kurulmuş, horul horul uyuyor. Horlaması ağaçları bile sallıyor!

Vurun davullara! Bağırın! Uyan be adam, uyan!
KÖY MEYDANI ANA BABA GÜNÜNE DÖNMÜŞ.
Kimi davul çalıyor uyandırmak için, kimi bağırıyor.
Ama Dev, sanki pamuk yatakta yatıyor, hiç oralı değil.
NotebookLM

Şuna bak! Herkes perişan, Keloğlan keyif çatıyor!
(Bağırmakla dağ yerinden oynamaz. Bu dağın bir zayıf noktası olmalı...)
Herkes bağırıp çağırırken, bir kişi sessizmiş.
Bizim sıska, cılız Keloğlan, bir kenara çekilmiş, olan biteni izliyormuş. Gözleri cin gibi parlıyormuş.

NotebookLM

Bir, iki, üç... Yüklen! Ya hu bu adam taştan mı yapılmış?
(Güç yetmez buna. Aklı kaslarda değil, başka yerde aramak lazım.)
Köyün en güçlü yiğitleri toplanmış,
Devi itmeye çalışmışlar. İtmişler, kakmışlar...
Ama nafile! Dev, yerinden milim oynamamış.
NotebookLM

(Şu burnunun ucundaki tek kıl... Rüzgar yok ama neden titriyor bu?)
Keloğlan kalabalığın gürültüsüne kulaklarını tıkamış. Gözlerini kısmış, Devin o kocaman burnunun ucuna odaklanmış. Orada garip bir hareketlilik varmış.
NotebookLM

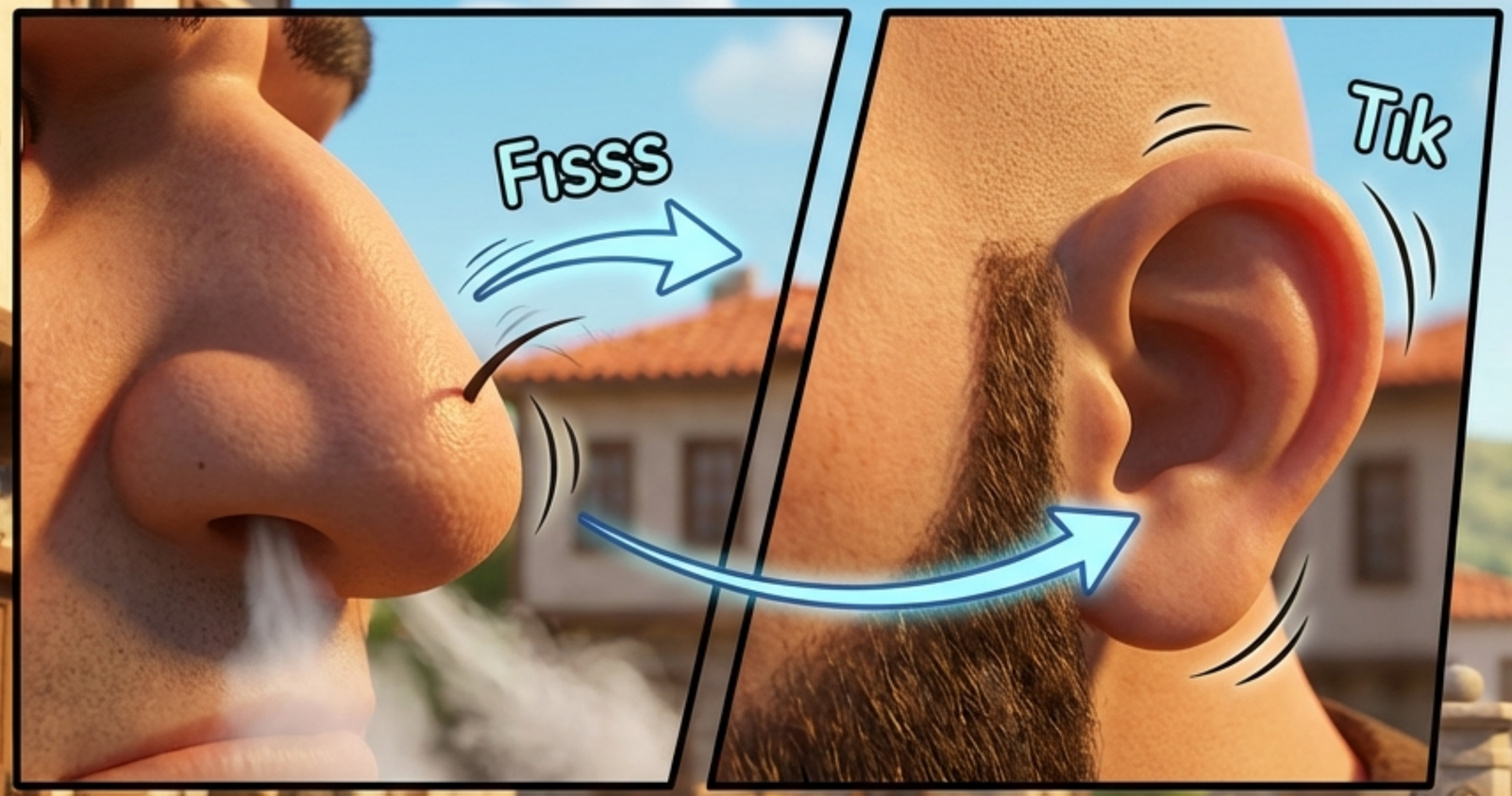

(Hah! Nefes verince kıl dönüyor, kıl dönünce kulak oynuyor. Demek ki vücudu gıdıklanmaya hazır!)

Dev her ‘Fısss’ diye nefes verişinde o küçük kıl titriyor, hemen ardından sol kulağı ‘Tık’ diye oynuyormuş. Keloğlan bu düzeni şıp diye çözmüş.

NotebookLM

(Ah ana ah! Asıl işi kafamın içinde yapı-yorum, bir bilsen.)
Keleş oğlan! Millet can derdinde, sen sinek mi avlıyorsun? Kalk bir işin ucundan tut!
Keloğlan tam plan yapacakken anası bitivermiş tepesinde. Kadıncağız susuzluktan bunalmış, oğluna çıkışmış.
NotebookLM

Tembel teneke! Yine uykuya kaçtı.
(Horultusu ritmik... Burun hassas... Bana yumuşak ama etkili bir silah lazım.)
Keloğlan anasına cevap vermemiş. Gidip ulu bir çınarın gölgesine uzanmış, şapkasını da yüzüne çekmiş. Herkes onu uyuyor sanmış ama o, zihninde savaş veriyormuş.

NotebookLM

(Devi yerinden oynatmak için itmek gerekmez. Onu kendi gücüyle vurmalı! Hapşırık!)
Keloğlan’ın hayal dünyasında çarklar dönmüş, kilitler açılmış. Devin o koca burnu bir kapıya, titreyen kılı ise anahtar deliğine dönüşmüş.

(Şimdi bana dünyanın en hafif çekici lazım.)
Buldum! Çözüm burnumuzun ucunda be!
Birden Keloğlan ‘Buldum!’ diye yerinden fırlamış. Gözlerinde öyle bir ışık yanmış ki, gören güneş doğdu sanır.
NotebookLM

Gel bakalım küçük tüy. Seninle büyük işler başaracağız.
(Sessiz ol, rüzgar gibi hafif ol.)
Yerden rüzgarın düşürdüğü, bembeyaz, yumuşacık bir kuş tüyü almış. Bu tüy, Keloğlan'ın elinde kılıçtan daha keskin bir silaha dönüşmüş.
NotebookLM

Gıdı gıdı yapalım biraz...
(Hadi oğlum, tam o titreyen kıla denk getirmeliyim.)
Keloğlan kedi gibi sessizce Devin yanına sokulmuş. Köylüler nefeslerini tutmuş izlerken, o tüyü usulca Devin burnuna yaklaştırmış...
NotebookLM

HAAAAP-ŞUUUUUU!
HAPŞUUU!
(İşte buna rüzgar gücü denir!)
Ve beklenen an! Dev öyle bir 'HAPŞUUU!' demiş ki, oluşan rüzgar onu bir top gibi yuvarlayıp pınarın başından uzağa fırlatmış. Yer gök inlemiş!
NotebookLM

Pınarın ağzı açılmış, buz gibi sular şırıl şırıl akmaya başlamış. Keloğlan ıslanmış ama mutluymuş. Anlamışlar ki; bazen en büyük sorunların çözümü, bir kuş tüyü kadar hafiftir.

NotebookLM